

Podepsaní hodlají za společné práce vydávati bibliotéku sešitovou, jejíž název:

POETICKÉ BESEDY

Neníť asi uvědomělého Čecha, aby s nadšením nepohlížel na bujný rozkvět nynější poezie české. Zcela přirozeným ovocem květu toho jsou ale tyto naše *Poetické besedy*.

Poetické besedy mají hlavně dvojí účel. Předně aby prospěly samé básnické té produkci české, jižto nakladatelstvo naše sotva již stačí. Pak aby českému básnictví klestily cestu a získaly obliby v národních kruzích *nejširších*. Poslednějšího účelu chceme docílití hlavně *výpravným* obsahem sešitů či svazků svých a rovněž poměrnou lácí jejich. Redakce přitom arci z obsahu nijak nevyklučuje ani dobré, hlavně časové *lyriky*, aniž *překlady* zdařilého a vhodného.

Přesvědčení, že podnik náš vlastní jen hodnotou svou odporučovati se *má* a také odporučovati se *bude*, vyhýbáme se zde všem slibným frázím. Podotýkáme jen, že pro první sešity buď nám již práce odevzdali, nebo najisto slíbili básníci: *Svatopluk Čech, Adolf Heyduk, František Kvapil, Ladislav Quis, J. V. Sládek, Ervín Špindler, Jaroslav Vrchlický, Julius Zeyer*. S jinými poety se ještě jedná nebo bude jednati. Hleděti budeme k tomu, aby každý básník vyplnil sobě vždy alespoň jedno *celé číslo Poetických besed*.

Poetické besedy budou vycházeti v různě velkých sešitech či svazcích, ve lhůtách asi měsíčních. Rychlejší či pomalejší vydávání bude viseti jak na součinnosti spisovatelstva, tak na přízni obecenstva. Sešity formátu šestnácterkového, velmi příručného, budou již oříznuty a také hned kartonovány.

Odporučujeme samostatnou práci svou, kteráž zajisté není konkurentem s ničím českým již stávajícím, aniž napodobením jakéhokoli podniku cizího, lásce českého národa.

JAN NERUDA,
redaktor

EDUARD VALEČKA,
vydavatel

POETICKÉ BESEDY, čís. I, r. 1883

JAN NERUDA

nar. dne 9. července 1834 v Praze, kdež také odbyl gymnasiální a universitní studia svá. Je od r. 1854 literárně, od r. 1856 žurnalisticky činný. Vykonal několik velkých cest. Redigoval *Obrazy života*, *Rodinnou kroniku*, *Květy a Lumír*, předně ale věnoval síly své po téměř již dvacet let *Národním listům*, jimž rediguje fejeton*.

Hlavní jeho spisy jsou:

Knihy veršů (básně)

Písně kosmické

Arabesky (povídky)

Malostranské povídky

Různí lidé

Fejetony (Studie — Žerty — Cestopisy). Dosud pět svazků.

Mimoto vydal též několik *divadelních her* (*Prodaná láska* — *Ženich z hladu* — *Francesca da Rimini* atd.), sbírku *Divadelní táčky* a jiné spisky drobnější.

POETICKÉ BESEDY, čís. 1, r. 1883

* Učinili jsme sobě pravidlem, že ku každému sešitu Poetických besed připojíme kratičká životopisná data o spisovateli, jehož práci též sešit sděluje. Proto zde i data o samém redaktoru PB.

narodil se dne 7. června 1835 na Rychmburce. Hlavní školu odbyl v Poličce, odkudž přestoupil na novou českou reálku do Prahy. Absolvovav reálku odebral se Heyduk na ústav technický do Brna, nepobyl zde však dlouho, navrátil se již druhý rok zase do Prahy. Dokončiv studia technická stal se asistentem stavitelství na c. k. české reálce v Praze, odkudž r. 1860 do Písku s prof. Krejčím na nově zřízenou školu reální se odebral, kdež až podnes působí, s výjimkou r. 1876, kdy byl přestoupil na reálné gymnasium ve Spálené ulici v Praze, aby po roce opět na své dřívější místo se navrátil.

Heyduk psal dlouhou řadu básní, najmě lyrických. Od *Básní* z r. 1859 (u Renna, dvojí náklad), které již tehdy vynikaly daleko nad prostřednost, prozrazující rozhodný talent původce svého, až po básně *V zátiší*, jež dle času jsou poslední publikací Heydukovou, stopovati lze vývoj básníkův zřejmě a jasně. Básnická činnost Heydukova je veliká i co do vnitřní ceny své; je to kus poctivé práce české, jejímuž původci náleží obdiv i úcta. Co hlavně charakterizuje Heyduka, je srdečnost, pravá slovanská líbeznost, přístupná žalu i radosti. Jadrnost a ryzost mluvy, originálnost každým veršem, krásná forma — to vše činí díla Heydukova trvale cennými plody domácího umění a četbou vezdy milou a hledanou.

Po *Básních* z r. 1859 vydal Heyduk samostatně: r. 1864 *Básně*, sbírky II sv. 1, jichž převážnou většinu zaujímají *Jižní zvuky*, a rok později *Básně*, sbírky II sv. 2, obsahující básně milostné, rozpravné a ohlas; r. 1875 *Lesní kvítí*, r. 1876 *Cimbál a husle*, r. 1878 *Mahomeda*, zvěst z Orientu, r. 1879 *Dědův odkaz* (dvojí náklad), r. 1879 *Dudáka*, r. 1882 *Dřevorubce*, r. 1883 *V zátiší*. Z básní v časopisech otištěných

dlužno jmenovati *Milotu z Dědic* (r. 1875 v Lumíru), *Píseň o bitvě u Kressenbruna* (tamtéž r. 1877), *Oldřich a Božena* (r. 1879 v Osvětě), *Za volnost a víru* (r. 1881 v Osvětě), *Pod Vítkovým kamenem* (r. 1881 ve Květech), *Bělu* (r. 1882 v Osvětě) a nepřehlednou řadu drobnějších lyrických a rozpravných básní, z nichž vyjdou ještě tento rok šumavské motivy pod názvem *Hořec a srdečník*. K tisku přichystal básník dva svazky *Snů královských*. Prózou psal Heyduk *Nástin bájesloví slovanského a germánského*, stať *O stavitelství 19. století* (v Osvětě r. 1871) a popsal *Vltavu* pro Ottovo velkolepé dílo Čechy.

POETICKÉ BESEDY, čís. 2, r. 1883

narodil se dne 21. února 1846 v Ostředku u Benešova v Čechách. Otec jeho, František Jaroslav Čech, byl tehdaž hospodářským správcem a dostal se později do Litně, kde Svatopluk Čech školu obecnou navštěvovati začal. Z Litně povolán byl otec jeho na kapitolní statky do Vraného, kdež jmenován byl zakrátko hospodářským ředitelem a kde Svatopluk Čech obecnou školu dále navštěvoval, až pak poslán byl na hlavní školu do Litoměřic. V Litoměřicích odbyl také 1. třídu gymnasiální, ostatní pak třídy v Praze na gymnasium novoměstském. R. 1865 vstoupil na fakultu právnickou v Praze.

Veršem psal již za let studijních a uveřejnil v té době také již některé básně, a to ve Květech *Kandiotky*, v almanahu *Ruchu Chaloupka* a *Husita na Baltu*, v Almanahu českého studentstva delší báseň *Bouře* a satirickou báseň *V klášterním sklepe*.

Po odbytí studií právnických (r. 1869) byl nějaký čas druhým fejetonistou *Pokroku*, pak členem redakce *Světozora*, v němž uveřejnil r. 1871 řadu humoristických povídek.

Nato byl rok u svého otce na Vraném, odkud zaslal báseň *Snové* do almanahu *Máj*.

Pak vstoupil do advokátní kanceláře ve Slaném, kdež napsal báseň *Adamité*, v 7 zpěvích, uveřejněnou r. 1873 v *Lumíru*, jehož spoluredakcí r. 1873 převzal a až do konce r. 1876 vedl. V časopise tom uveřejnil také rozličné práce beletristické prózou, zejména delší povídku *Jestřáb kontra Hrdlička*. R. 1874 vydal *Básně*, obsahující mimo *Bouři*, *Sny* a *Adamity* ještě delší báseň *Anděl* a verše drobnější. Téhož roku vykonal cestu na Kavkaz a navštívil na zpáteční cestě Cařihrad. O cestě té napsal řadu fejetonů do *Národních listů*. Od r. 1876 do r. 1879 zabýval se praxí právníc-

kou. Od r. 1879 až potud rediguje s dr. S. Hellerem *Květy*. R. 1880 vydal *Novou sbírku veršovaných prací*, obsahující delší výpravné básně *Evropa*, *Čerkes*, *Ve stínu lípy*, pak menší *Žižka*, *Handžár*, *Zimní noc* a *Na hrob Havlasův*. Mimoto vydal od r. 1878—1883 čtyři svazky *Povídek, arabesek a humoresek*. R. 1880 uveřejnil ve *Květech* báseň *Václav z Michalovic*, jež vyšla nedávno o sobě u vydání skvostném a ilustrovaném. Roku 1881 dostalo se mu *ceny* za konkurenční báseň na oslavu Calderóna. Ve *Květech* r. 1882 napsal delší báseň *Slavia* a uveřejňuje nyní šíře založené, hned svým počátkem okouzlující epos *Dagmar*.

Podali jsme přehled posavadní literární činnosti Čechovy stručně, ano co nejstručněji (celá řada drobných a různých prací není zde jmenována). Avšak českému obecenstvu jsme i těmi několika slovy řekli zajisté dost. Kolik děl, tolik démantů řídké velikosti a kouzelné čistoty. Čech byl hned od nejprvnějších počátků svého literárního působení zcela samostatnou básnickou individualitou a tou zůstal také a zůstane povždy. Předměty jeho básní jsou s jemným taktem vybírány, neobyčejnou silou básnickou prodchnuty a ve skvoucí, zcela samostatnou, jakoby ulitou a přitom co nejryzejší českou formou oděny. Jeho myšlenky jsou velké, jeho slovesné roucho je nevýslovně lahodné. Čechově poezii neodolá srdce žádné.

Osobu Čechovu zná v Čechách málokdo, jeho poezii zná každý! Spisovatel Čech je sympatickým každému, o jeho velkém, zcela neobyčejném významu literárním není disputu ani nejmenšího. A nebylo — jak již praveno — hned od počátku u nás. A nebylo by také jinde! Všude by stejně jako u nás, ano jinde snad i ještě více obdivovali se jeho hloubce a jeho vzletu, jeho ryzosti a jeho nadšení.

POETICKÉ BESEDY, čís. 3, r. 1883

(*Emil Frida*) narodil se dne 16. února 1853 v Lounech. Gymnasium studoval v Praze a v Klatovech, filosofii v Praze. Rok 1875-6 strávil v Itálii. Po návratu svém byl rok učitelem na ústavě učitelském, načež jmenován r. 1878 sekretářem české techniky v Praze, který úřad posud zastává. Mimo menší cesty po Čechách a Německu navštívil přispěním Svatoboru roku 1882 Holandsko, Belgie a Paříž.

Původní jeho spisy jsou: *Lyrické: Z hlubin*, 1875 — *Sny o štěstí*, 1876 — *Symfonie*, 1878 — *Duch a svět*, 1878 — *Rok na jihu*, 1878 — *Dojmy a rozmary*, 1881 — *Eklogy a písně*, 1880 — *Poutí k Eldorádu*, 1881 — *Co život dal*, 1882 — *Panteon* (ve prospěch Národního divadla, 6 vydání).

Epické: Epické básně, 1876 (mezi nimi *Satanela*) — *Victoria a Colonna*, 1877 — *Nové básně epické*, 1881 (mezi nimi *Pohádka o Merlinu*, *Pomsta gnómů* a *Pohádka o zlatém klíči*) — *Hilarion*, 1881 — *Mýty*, sv. I, 1879 (*Legenda o sv. Prokopu*) — *Mýty*, sv. II 1881 (*Eloa*) — *Twardowski* (Lumír 1880).

Dramatické: Drahomíra, 1880 (Květy 1882, poprvé hráno 10/3 1882) — *Smrt Odyssea*, 1881 (Lumír, poprvé hráno 21/6 1882) — *V sudě Diogena*, 1881 (Květy 1883, poprvé hráno 10/1 1883).

Prózou: Giacomo Leopardi. Studie — *Různé studie literární a fejetony* v Lumíru a Národních listech — *V díle Čechy* báseň úvodní a část Šumavy (Královský hvozd).

Překlady: Básně Viktora Huga, 1874 — *Básně Giacomo Leopardi*, 1876 — *Poezie francouzská nové doby*, 1878 — *Kain*, báseň *Leconta de Lisle*, 1880 — *Nové básně Viktora Huga*, 1881 — *Dante*, *Božská komedie* (*Peklo*, *Očistec*, *Ráj*), 1878—1882 — *Háfiz*, *Básně* (společně s dr. B. Košutem).

Četné básně drobné z literatury francouzské, italské, anglické a německé.

Třicet básnických děl za deset let! Ta báječná plodnost, kterou vyniknul Lope de Vega nebo Calderón, přestává nám být báječnou, vidímeť ji se vyvíjet zrovna před očima; obdivuhodnou zůstává ovšem i zde.

Třicet básnických děl, z nichž každé o sobě by stačilo, aby založilo jmeno básníka. Mezi nimi ovšem také některé překlady; ale lze říci *jaké!* Za překlad Danteho jsou v pyšné německé literatuře jistá jmena čestně zapsána *provždy*, reprezentujeť překlad ten dobrou životní práci celého spisovatele — a Vrchlický vykonává takovou práci jen jakby mimochodem — notabene mistrně ji vykonává!

Třicet výborných šachovních tahů ohnivého hráče — a veškerí protivníci jsou šachmat! Mělt jich Vrchlický dost, protivníků těch; dnes ale básnické jeho individualitě neodpírá už nikdo rozměrů velkých. A my jsme toho určitého mínění, že Vrchlický v brzké době vynikne ještě mnohem, mnohem výš. Počíná nyní se zabývat s dramatem a jeví i v tom talent skvělý. Jakž jinak možno, než že velké české děje se svou úchvatnou, všeobecně lidskou tragikou, daleko mohutnější než veškeré děje starých národů, musí v té bohaté duši básnické obrodit se na díla, jichž síla křísivě zachvěje se národem a oslňujíc šlehe v širý svět!

POETICKÉ BESEDY, čís. 4, r. 1883

Ladislav Quis narozen 5. února roku 1846 v Čáslavi, kdež otec byl městským lékařem. Zde navštěvoval hlavní a reální školu. R. 1855 zemřel mu otec a matka krátce potom se přestěhovala do Prahy, kdež Quis dán do školy týnské, pak na gymnasium staroměstské. Když se matka do Čáslavi vrátila, poslán Quis na tehdejší nižší gymnasium v Německém Brodě do IV. třídy a přešel odtud na reálné gymnasium do Tábora, kde také maturoval. Na tomto mladém ústavě, vedeném † ředitelem Křížkem, sestoupili se studující v malý kruh literární; mezi nimi Miroslav Krajník, Bohuslav Čermák, Aug. Nevšimal a Quis. Vydáván po leta psaný list, pořádány rozpravy atd.

Poté oddal se Quis studiím právnickým, po absolvování těchto pak žurnalistice. Byl za Šabiny zaměstnán v Slovanu, později stal se členem redakce Národních listů. Trvalá choroba oční přinutila však Quisa vzdáti se dráhy žurnalistické, načež r. 1874 se stal doktorem práv, a odbyv v Praze a po krátký čas též v Pardubicích soudní i advokátní praxis, usadil se r. 1881 co advokát v Čáslavi.

První literární pokusy Quisovy spadají do roku 1863. První básně své uveřejnil r. 1865 a přispíval od té doby do různých listů beletristických, zejména do ilustrovaných Květů Hálkových, do Lumíru, do Květů (Čechových), do Palečka, Humoristických listů, pak do Svobody ajv. Též přispěl do almanahu Ruchu (I a II), do Almanahu českého studentstva a do Máje (Umělecké besedy). R. 1873 vydal sbírku nejvíce lyrických básní *Z ruchu*, pak r. 1880 cyklus balad *Hloupý Honza*. Quis psal také různé fejetony do Slovana, pak do Národních listů (*Z právníckého života*). V Slovanu uveřejnil řadu článků literárních.

Ve Světové poezii vydal překlad balad Goethových a

mimoto přeložil větší řadu starých balad skotských, jež v Lumíru uveřejněny byly. Posléze přeložil pro divadlo Gozziho *Hlasité tajemství*, Deroulèdova *Hetmana*, Goethova *Fausta* díl II a Schillerovu *Marii Stuartku*.

Literární význam Quisův spočívá hlavně na baladě. Quis je baladista přímo vzorný. Předměty, které on volí, jsou pro tento druh epického básnictví co nejvhodnější: jsou národní, z českých mýtů vyrostlé, českému lidu sympatické. Forma pak je dokonalá; proud vypravovací vždy jednoduchý a přitom verš i rým pečlivě broušeny. Nikde žádná zbytečná šířka, slušící snad velkému epu, zajisté ale ne baladě.

Kdo sledoval Quisovu činnost, najde ve sbírce, kterou tuto podáváme, některé sice starší balady téhož, avšak přepracované, zdokonalené. Vedle těch pak řadu balad zcela nových, rozkošných.

POETICKÉ BESEDY, čís. 6, r. 1883

náleží do takzvaného Lumírova kruhu českých literátů, totiž mezi ony, kteří po vzkříšení Lumíru Nerudou a Hálkem prvotiny své literární hlavně do jmenovaného časopisu vkládali a dosud předními a oblíbenými jeho přispívajícími jsou. Zeyer začal již co třicetiletý muž, tedy celkem později psát, než bývá u nás a také jinde obyčejem; ale jméno jeho označovalo ihned spisovatele zralého, mnohostranného a veskrz samostatného. Dnes pak jej počítáme k nejlepším literárním silám svým.

Julius Zeyer narodil se 26. dubna 1841 v Praze. Studoval nejprv na reálce, pak na gymnasiu, konečně na filosofii. Konal velké a úrodné cesty po Německu, Francii, severní Itálii, Švýcarsku a Skandinávii. Dvakráte pobyl také delší dobu v Rusku, a sice v Petrohradu a na Krymu.

První prací jeho byla povídka *Duhový pták* v Lumíru (r. 1873) a od té doby sledovalo jedno pozoruhodné dílo za druhým. Převážnou většinou obohacoval Zeyer pracemi svými českou prózu. Uvádíme o sobě vydané jeho *Novely* (nyní vyjde 2. jich díl nákladem Ed. Valečky), výtečný román *Černyšev, Amis a Amil, Dobrodružství Madrány, Báje Šošany, Fantastické povídky*. Velká část prací těch byla Sládkovou péčí otištěna v Lumíru a tamtéž nalézáme ještě novely: *Teréza Manfredi, Donato a Sismonda, Darja, Zrada v domě Han, Blaho v zahradě květoucích broskví*.

Mezitím vyžíval Zeyerovi velký epický, dodnes věru nedoceněný cyklus *Vyšehrad*, básně to koncepce obdivuhodné a plné vznešených poetických kras. Veršem pak uveřejnil Zeyer v Sládkově Lumíru ještě *Igora, Helenu* atd.

Také v dramatickém oboru zkouší se Zeyer šťastně (*Blanka, Bratři, Stará historie*) a je známo, že práce jeho i na jevišti obstály s výsledkem krásným. V dramatu a v ro-

mánu historickém, v němž učinil Zeyer Černyševem počátek tak šťastný, tedy ve dvou hned oborech pro náš život národní tak důležitých, očekáváme od Zeyera ještě mnoho.

Julius Zeyer je veškerou spisovatelskou podstatou svou *romantikem*. Jeho fantazie krystalizuje se do forem zcela původních a poetický vzlet jeho je unášející.

POETICKÉ BESEDY, čís. 7, r. 1883

narodil se dne 21. září 1859 v Kolíně. Studoval gymnasium v Klatovech a v Praze; pak usadil se, přejav od otce statek, v Kolíně zase.

Dosud vydal — vesměs v Kolíně u Kárníka — veršované spisy: *Verše* (1881), *Zapomenuté sny* (1882) a *Pohádka z naší vesnice* (1883).

Hned prvním spisem upoutal pozornost kritiky na zjevný svůj talent. Báseň jeho nejnovější, námi zde vytištěný, rozkošně vypravovaný *Všední život*, pokládáme však za nejlepší z dosavadních Legerových děl, a sice za dílo, dle něhož směr i sílu talentu lze posouditi již určitě.

POETICKÉ BESEDY, čís. 8, r. 1883

narozen 30. prosince r. 1857 v obci Velké Králice blíž Uhlířských Janovic; gymnasium studoval v Hradci Králové, filosofii a klasickou filologii na pražské universitě.

První větší báseň jeho *Píseň o carevně* a *Vězeň* otiskla Pichlova Česká včela, *Roháč z Dubé* Sládkův Lumír. Od té doby přispíval do všech skoro větších časopisů našich. Od dubna r. 1880 až do 1882 spravoval časopis Ruch, kamž vedle beletristických prací napsal značnou řadu pojednání, úvah a recenzí jak literárních, tak uměleckých. Drobné výpravné básně jeho shrnuty jsou ve sbírce *Bohatýrské zpěvy*, veršované obrázky z vesnického života v cyklu *Naše ves jindy a dnes*, lyrické a satirické v sbírkách *Cestou života* a *Z nebeklíče lásky*, kteréž jsou uchystány do tisku. V Osvětě uveřejňuje báseň historickou *Siroty*. Mimoto obírá se překladem novějších plodů ruské poezie a překladem elegií Tibullových a Ovidiových *Metamorfóz*. Z řady povídek jeho zaznamenáváme větší: *Pastouška*, *Sirota*, *Posada*, *Ze spálovske kroniky* v Ruchu, *V dolejšim statku* a *Ejhle, dřevo kříže* ve Světozoru. Z ruštiny překládal Uspenského (Jíra pasák), Markovičovou, Dostojevského a Samsonova (*Žena padla do moře*, *Pohozené dítě* aj.). — Chalupa obírá se také studiem historie literatury české. Mimo menší práce uveřejnil studii *Karolína Světlá* ve Světozoru r. 1880, pojednání *Obrany jazyka a národnosti české*, *O našem básnictví za posledních let* v Ruchu. Co nejdříve vyjdou: *Jan Neruda*, obraz literární, *O české beletrii historické*, dějiny a rozboru estetické, životopis *Prokopa Chocholouška*.

narodil se 16. února r. 1855 ve Žherách u Českého Brodu. Gymnasium absolvoval v Praze, kdež konal i studia universitní. Zpočátku studoval práva, ale záhy přestoupil na fakultu filosofickou a věnoval se moderní filologii. Po ukončení triennia odebral se r. 1879 do Paříže. Navrátiv se zpět r. 1880 působil při reálných školách v Jičíně, nato pak při ústavě ku vzdělání učitelů tamže. Roku 1878 vydal s Františkem Ulrichem almanah *Máj*, obsahující prvotiny většiny mladší naší generace básnické. Roku 1880 uveřejnil v Ottově Salónní bibliotéce překlad *Vybraných spisů* Zygmunta Krasínského. Mimoto literárními pracemi přispíval do všech čelných beletristických časopisů českých.

POETICKÉ BESEDY, čís. 10, r. 1883

rodinným jménem Pechova, narozena 18. listopadu 1847 v Praze. Otec byl průmyslníkem, ale velikým přítelem malířství, matka venkovankou ryzího jazyka českého a myslí poetické! Otec zemřel r. 1850. Eliška vyrostla uprostřed četného kruhu, rodinného i přátelského, v němž vládl směr ideální vlastenecký a snahy umělecké. Měla i to štěstí, že oné doby nevšední, že prvního vzdělání školského nabyla českým jazykem v soukromém ústavě pana Antonína Svobody a choti jeho; teprv ve vyšších třídách vyučováno tam německy.

První básnické pokusy vznikly vlivem mladých hudebníků s rodinou spřátelených; byly to písně a libreto Bendlovy opery *Lejla*. Na dráhu literární uvedena teprv šlechtnou svou přítelkyní Karolínou Světlou. Odebravši se r. 1867 s matkou svou do Plzně, vrátila se r. 1874 do Prahy, aby po vybídnutí Světlé redigovala *Ženské listy*.

Eliška Krásnohorská napsala výtečné básnické sbírky *Z máje žití*, *Ze Šumavy* a *K slovanskému jihu*, dramatickou báseň *Pěvec volnosti*, dramata *Harantova žena* (pomocí Fr. Dvorského) a *Dědic ducha*, libreta *Lejla* (dle Bulwera), *Hubička* (dle K. Světlé), *Tajemství*, *Blaník*, *Čertova stěna* i jiná dosud neuveřejněná. V časopisech a bibliotékách uveřejnila řadu různých básní, novel a dětských povídek. Zpracovala také překlad Mickiewiczovy básně *Pan Tadeusz* krom menších překladů účelu literárního aneb hudebního. Dále sepsala řadu článků o literatuře, hudbě a umění vůbec, část *Šumavy* v *Ottových Čechách* a četné články didaktické, zvláště otázky ženské se týkající.

Redakcím časopisů

KNIHKUPECTVÍ
DR. ED. GRÉGR & ED. VALEČKA
V PRAZE

Slavná redakce!

Dovršili jsme již desáté číslo svých Poetických besed a dovolili jsme sobě číslo to, rovněž jako svého času již čísla ostatní a dříve vyšlá, Vašemu blahorodí k laskavému oznámení a posouzení zaslati.

Myslíme, že jsme v desíti dosavadních svazcích rozvinuli program svůj úplně a dokázali, že jsme s to vyhověti programu tomu v celém širokém dosahu jeho.

Jsouť Poetické besedy literárním podnikem tak cele svým a samostatným, že bys mu podobného marně jinde hledal. Jejich dráha jest tedy obtížna a potřebují ovšem všestranné a co nepřátelštější podpory literární.

Poetické besedy přinesly celou řadu básní *epických*, velkých i drobnějších, vykvětlých jak z českých dějin, z českých pověstí, z nynějšího českého života, tak z dějin a pověstí slovanských a z duševního oboru lidstva vůbec. Vedle původní epiky našla ovšem také původní lyrika místo své. Důkaz zde řečeného jest podán, uvedeme-li prostě obsah svých Besed.

Obsahujíť posud vyšlá čísla:

- I. Balady a romance od Jana Nerudy
- II. Oldřich a Božena od Adolfa Heyduka
- III. Petrklíče od Svatopluka Čecha
- IV. Staré zvěsti od Jaroslava Vrchlického
- V. Prosté motivy od Jana Nerudy
- VI. Balady od Ladislava Quise
- VII. Griselda od Julia Zeyera
- VIII. Všední život od Karla Legera
- IX. Záviš od Františka Chalupy
- X. Zpěvy knížecí od Františka Kvapila

Pro čísla nejbližší příští pak jsou již zabezpečena poetická díla Svatopluka Čecha, Elišky Krásnohorské, J. V. Sládka, Ervína Špindlera, Antala Staška, Fr. Kvapila a jiných vynikajících básníků našich.

Vznášíme tedy jak jménem redakce, tak jménem nakladatelství Poetických besed k Vašemu blahorodí uctivou žádost, abyste ve ctěném listu svém ráčili sobě nyní podniku našeho povšímnout i celkově a — jak doufáme — také vřele.

Znamenáme se v dokonalé úctě

Jan Neruda,
redaktor

Eduard Valečka,
nakladatel